

Ya Sizin Kabulünüz Ne

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 09 Nisan 2017

Tüm zamanların uzağında ve kucağındayım kaderin. Esefle kınadığım kadar kınandığıma da kani bir güzelleme peşindeyim: Önce kendimi ötekileştirdiğim derken eklenen halkaların, zincirimi devingen mizacım kadar gergin tuttuğu gerçeği ile de yüzleştirdim.

Zaman ve mekân denen uzamda harici vasıfların içselleştiği bir hegemonya biraz da aşınmış benliğim ve ben zımparalıyorum kundaklanan düşlerimi temize geçirmek gayreti ile sınılandığımı da bilincinde.

Zıt kutupların birbirini çektiği gerçeği; iraklarda yakın tuttuğum yürekleri de yürekle ahenkle dans ettirdiğim de yadsıyamayacağım bir gerçek hem de iç görümün dışa sunumunda İlahi Gücün tüm otoritesi ile hemhal olduğum ve büyüyen aşkıma paralel evrenlerde yine Hakka sunumum ki; göreceli sağanaklardan da çektim elimi eteğimi.

Hâşâ, Yarabbi, demekse tüm iyi niyetimin asla güncelliğini yitirmediği ve akabinde yürekten bir Eyvallah çektiğim.

Tümden gelen duygularıyla tüme varan gayretimle ve yine iştiğal ettiğim iyi insan olmak adına tüm sancılı olduğum ve vakıf olunası yine gerçeklerin uzamında, satır arası duygularımı da sır belleyip serlere yığdığım.

Adımlarım bazen çok ufak bazense koşmaların gizeminde yazdığım ayrıntılı şiirlerime kılıf uyduruyorum.

Yorgunluğun katmanlarında; hiçliğin sükûtunda, sonsuzluğun da hicvi iken tedarik ettiğim düşler yine birikmiş Fatihalarla bir nebze de olsa ruhuma dinginlik katıyor.

Zaman hırsız.

Bizler ise kaçak göçek yaşıyoruz.

Zaman aşımına uğrayansa yine tezahür eden kıvılcımlarla büyüyen yangınların gizeminde hangi duygu arası ise belki de bir kehanet babında.

Sivil kimliklerimiz.

Masum aşklarımız.

Gergin mizaçlarımız.

Heyula duygular, arsız birliktelikler ve çeki düzen verdiğimiz hangi martaval ise yorgun zihnin de kıpırtılarında bir bukle olsun huzur nakşeden duyumlarda; sırasız ölümlerde; göreceli mesafelerin de aslında uzağı yakın bellediğimiz.

İnsandan öte bir yol varsa; kuvvet babında güç denen mefhum ne ola ki?

Hezeyanlar biriktiriyoruz, gölgelerden korkuyoruz; çaldırıyoruz da bazen ise çalıyorlar aç yüreklerimizi derken korkuya teğet geçen kaygıları bertaraf ediyoruz ve yeknesak birliktelikleri tekdüze boylamlara enlem babında diziyoruz.

Sarı yapraklar kadar solgunuz, mücbir sebeplerle varlığımızı bazen katlıyoruz bazense solduğumuz bir dala muhtaç oluyoruz oysaki asla geri dönme umudunun da olmadığı.

Kırağı çalan bir sabahta Tanrı'yı oynayan gece. Gecenin sükûtuna gündüzü ekleyen derviş ruhlarımız ve kıpırtıları son tufanda ölümlü düşlerimiz, düşüşlerimiz, saplantılarımız, sakıncalı yalnızlıklarımız. Büyüdükçe küçülen egomuz; sivrildikçe yontulmaya muhtaç benliklerimiz. Ve aşk...

Sondan başa sayarken çifter çifter; baştan sona ise muğlâk bir resim aslında siyah beyaz aşkların kıvamsız orantısında bir eşleşme ve denklik sevdası iken yine göreceli sağanaklara esir düştüğümüz.

Katmanımız.

Karartılar yine hicap yüklü.

Külliyen yalan demekten yorgun düştüğümüz.

Çalakalem yaşamaksa en mucizevî birliktelik ve aşka nazire eden tekdüze varlıkların emsalsiz coşkusu ve sevmeye dair aslında her birimizin hikâyesi. Bazen uzağımızda bazense içimizde belki de yokluğumuzun hicvi iken kenetlendiklerimiz hele ki aşk denen rahleye konduğumuz bir surede kanat açıp uçarken tüm boyutsuzluğumuzla bir de saklı gerçekler kendimize asla itiraf edemediğimiz...

Ya sizin kabulünüz ne? Bir dervişin yüreği mi taşıdığınız yoksa aslınızı asla inkâr etmediğiniz o eksen mi tüm pervasızlığın da ucube tınısında raks eden benlik ve aşk dolu fıtratın mucizevî yoksunluğuna lanet okurken şeytan ve melekler pür-nakıl dökerken iyi dileklerini ve koruyup kolladığınız... Sahi, sevmekten yorulur mu insan?